

РЕШЕНИЕ

№ 5887

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Виктория М. С.ова

при участието на секретаря В.А ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от Виктория М. С.ова Гражданско дело № 20231110138595 по описа за 2023 година

Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство пред първата инстанция".

Образувано е по искова молба вх. № 197974/11.07.2023 г. на В. И. Х., ЕГН *****, В. В. Х., ЕГН *****, и С. В. Х., ЕГН *****, срещу „..... ЕАД, ЕИК ....., с която са предявени при условията на активно субективно съединение отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищците не дължат на ответника поради погасяването им по давност вземания за сумата от по 1/3 от 2 034,07 лева /или сумата от 678,02 лева всеки поотделно/ – главница, представляваща цена на доставена топлинна енергия, за която срещу наследодателя им ..... Х., починал на ..... г., е бил издаден изпълнителен лист от 12.07.2012 г. по гр. д. № 4353/2012 по описа на СРС, 83 състав, и е било образувано изпълнително дело /ИД/ № 1447/2012 по описа на .....

В исковата молба, уточнена с писмена молба от 08.12.2023 г., се твърди, че ищците са наследници на закон на ..... Х., срещу когото е бил издаден изпълнителен лист от 12.07.2012 г. по гр. д. № 4353/2012 по описа на СРС, 83 състав, с който последният е бил осъден да заплати в полза на „..... ЕАД следните суми: 2 034,07 лева – главница, представляваща цена на доставена топлинна енергия, ведно със законната лихва от 06.03.2012 г., 218,51 лева – мораторна лихва, 145,05 лева – разноски по делото. Излага се, че въз основа на издадения изпълнителен лист е било образувано ИД № 1447/2012 по описа на ..... в хода на което са били извършени валидни изпълнителни действия през 2012 г. и 2013 г., когато е бил наложен заповед за вземания на наследодателя им по банкови сметки. Последващи молби по ИД са били подавани през 2016 г. и 2017 г. Поддържа се, че след 2017 г. по ИД не са били извършвани изпълнителни действия, поради което и на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК то е прекратено по силата на закона, респективно евентуално извършените след прекратяването му изпълнителни действия са процесуално незаконосъобразни и негодни да прекъснат течението на погасителната давност. Твърди се, че вземанията – предмет на предявените отрицателни установителни искове, са погасени с изтичане на петгодишна давност, считано от 24.01.2017 г., след която дата не са били предприемани изпълнителни действия, годни да прекъснат давностния срок. Моли се за постановяване на съдебно решение, с което да се установи недължимост на горепосочените суми.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответното дружество, с което исковете се оспорват като недопустими и неоснователни. Навеждат се доводи, че ищците не са активно легитимирани да предявяват процесните искове, доколкото нямат качеството на длъжници в ИД № 1447/2012 по описа на ЧСИ Биляна Балинова. Евентуално се развиват съображения за неоснователност на исковите претенции, като се твърди, че по воденото срещу наследодателя им ИД са били извършвани регулярно валидни изпълнителни действия, които са възпрепятствали изтичането на петгодишната погасителна давност. Моли се за прекратяване на производството по делото като недопустимо, евентуално за постановяване на

съдебно решение, с което исковете да бъдат отхвърлени.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е представено и прието Удостоверение за наследници изх. № РЛН21-УГ51-16866/11.10.2021 г., издадено от Столична Община – район „Люлин“, видно от което ..... Х., ЕГН *****, е починал на ..... г., като е оставил за свои наследници по закон следните лица: В. И. Х., ЕГН ***** – съпруга, В. В. Х., ЕГН ***** – син, и С. В. Х., ЕГН ***** – син.

По делото е изискано и представено в заверен препис копие от изпълнително дело /ИД/ № 20238560401447/2012 по описа на ..... с рег. № 856 на КЧСИ. От материалите по него съдът установи следните обстоятелства:

Въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и изпълнителен лист от 12.07.2012 г., издадени по ч. гр. д. № 4353/2012 г. по описа на СРС, 83 състав, с молба от 24.07.2012 г., ... ЕАД е поискала образуването на изпълнително производство срещу ..... Х. пред ..... с рег. № 856 на КЧСИ. С молбата е възложено на ЧСИ, на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, извършването на служебни действия по проучване на имущественото състояние на длъжника, вкл. извършване на всякакви справки, снабдяване с книжа, както и определяне на начина на изпълнението.

От приложения към молбата за образуване на ИД изпълнителен лист от 12.07.2012 г. се установява, че той е издаден в полза на ..... ЕАД и с него лицето ..... Х. се осъжда да заплати на посоченото дружество следните суми: 1./ 2 034,07 лева – главница, представляваща цена на доставена топлинна енергия през периода м.05.2010 г. до м.04.2011 г., ведно със законната лихва от 06.03.2012 г. до изплащане на вземането, 2./ 218,51 лева – мораторна лихва за периода 01.07.2010 г. – 13.02.2012 г., и 3./ 145,05 лева – разноски по делото.

До длъжника ..... Х. е била изпратена покана за доброволно изпълнение изх. № 29029/22.08.2012 г., ведно с приложена към нея постановената заповед за изпълнение, връчена на длъжника на 27.10.2012 г. – чрез залепване на уведомление. Със същата, на основание чл. 428, ал. 1 ГПК, ЧСИ е поканил длъжника в двуседмичен срок от получаването на поканата да изпълни доброволно задължението си по подлежащия на изпълнение акт, приложен към поканата.

На 27.08.2012 г. съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение до .....“ ЕАД, получено на 03.09.2012 г., с което е наложил запор върху вземанията на длъжника в посочената търговска банка. С молба от 12.09.2012 г. ....“ ЕАД е уведомила съдебния изпълнител, че ..... Х. има открита банкова сметка при банката.

С Уведомление за наложен запор на МПС изх. № 29599/29.08.2012 г. ЧСИ е уведомил СДВР – Пътна полиция за наложен запор върху притежавано от ..... Х. МПС. С писмо от 10.09.2012 г. СДВР е уведомило ..... че на 10.09.2012 г. е бил наложен запор на притежаваното от ..... Х. МПС, на основание получено от ЧСИ уведомление, входирано в СДВР с вх. № Я47836/05.09.2012 г.

На 24.06.2013 г. съдебният изпълнител е изпратил запорни съобщения до множество търговски банки в страната /л. 41 – л. 57 от ИД/, като по ИД не се установяват постъпили съобщения от банките – адресати на запорните съобщения касателно открити при тях банкови сметки на името на ..... Х..

С молба вх. № 07713/23.02.2016 г. взыскателят е отправил искания към ЧСИ за извършване на справки в НАП с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, както и за насрочване на опис на притежавани от длъжника движими вещи.

С молба вх. № 06900/24.01.2017 г. взыскателят е отправил искания към ЧСИ за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника и върху трудовото му възнаграждение и/или пенсия.

Видно от извършена на 09.03.2023 г. справка по ИД лицето ..... Х. е починал на ..... г.

По ИД не се установяват извършени от съдебния изпълнител действия по спиране на ИД съобразно нормата на чл. 432, ал. 1, т. 3 ГПК, нито за конституиране като длъжници по ИД на наследниците на починалия длъжник.

С проекта на доклад, обективиран в Определение № 45818/22.12.2023 г., обявен за окончателен без възражения на страните в проведеното на 07.02.2024 г., съдът е отделил, на основание чл. 153 ГПК, като безспорни между страните следните обстоятелства: 1./ по гр. д. № 4353/2012 г. по описа на СРС, 83 състав, е бил издаден изпълнителен лист от 12.07.2012 г. срещу ..... Х., с който той е бил осъден да заплати в полза на ..... ЕАД следните суми: 2 034,07 лева – главница, представляваща цена на доставена топлинна енергия, ведно със законната лихва от 06.03.2012 г., 218,51 лева – мораторна лихва, 145,05 лева – разноски по делото; 2./ въз основа на издадения изпълнителен лист е било образувано ИД № 1447/2012 по описа на .....

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

В предмета на делото са включени отрицателни установителни иски за установяване в отношенията между страните, че ищите не дължат на ответното дружество по 1/3 от процесните суми, за които е бил издаден изпълнителен лист от 12.07.2012 г. по гр. д. № 4353/2012 по описа на СРС, 83 състав, в полза на „..... ЕАД срещу наследодателя им ..... Х., починал на ..... г., поради погасяването им по давност.

По доводите за недопустимост на исковите, релевиращи в писмения отговор, съдът намира същите за неоснователни, респ. съдът счита предявените иски за допустими при следните съображения:

Съгласно чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът може да оспори чрез иск изпълнението, като в ал. 2 на същата разпоредба е предвидено, че искът може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Следователно посочените норми уреждат защита на длъжника след като кредиторът е предприел действия въз основа на изпълнително основание (а дори и да не предприел такива, тъй като разполага с възможността за това по всяко време въз основа на субективната си преценка), като тази защита може да се основава само на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Безспорно със защитата, регламентирана в чл. 439 ГПК, може да се ползва и наследник на лице, срещу което е било издадено изпълнително основание, тъй като **съгласно чл. 429, ал. 2 ГПК издаденият изпълнителен лист срещу наследодателя може да бъде изпълняван и върху имуществото на неговите наследници.** От друга страна, давността е институт, който не се прилага служебно, т. е. изтичането на предвидения в закона срок на бездействие на носителя на субективното право на вземане не е достатъчно, за да се приложат последиците от настъпилото погасяване на възможността за принудително реализиране на публичното задължение. Необходимо е длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтеклата давност. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК съдебният изпълнител може да прекрати изпълнителното производство, когато бъде представено влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е. признато е за установено, че не са налице материалноправните предпоставки за законност на изпълнителния процес, вкл. поради погасяване на задължението по давност. С оглед изложеното съдът намира, че ищите са активно легитимирани да водят исковите по чл. 439 ГПК.

По основателността на предявените иски:

В съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон, на изследване в настоящия процес подлежат само онези факти, които са настъпили **след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, по силата на който е образувано изпълнително производство.**

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ☐ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е било подадено в срок, какъвто е и разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта за изпълнение влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВКС – напр. Определение № 480/9.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, IV ГО. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможността да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на ИЛ въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който е била предвидена възможност за предявяване иски – чл. 252 ГПК (отм.), чл. 254 ГПК (отм.), чл. 255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

Въпреки съществуващите сходства между уредбата на несъдебните изпълнителни основания по ГПК (отм.) и на заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо поставянето на знак за равенство помежду им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в

законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.).

Съгласно т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и поради това заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, ако е бил спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист съгласно разпоредбата на чл. 416 ГПК.

По изложените съображения съдът намира, че нормата на чл. 117, ал. 2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК, респ. приложима в процесната хипотеза е установената в чл. 117, ал. 2 ГПК петгодишна погасителна давност.

Между страните не е спорно обстоятелството, че издадената заповед за изпълнение е влязла в сила в хипотезата на чл. 416, пр. 1 ГПК. На 12.07.2012 г., въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, е бил издаден процесния изпълнителен лист.

Съгласно предвиденото в чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е било предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ/, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висиящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, по силата на закона, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за неговото прекратяване, тъй като актът има единствено декларативен, но не и конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

С Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, е обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд (ППВС). Според даденото с ППВС № 3/1980 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от цитираното ТР е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко едно действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. С Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV ГО, Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. дело № 2917/2018 г. по описа на ВКС, IV ГО, и др., е прието, че прилагането на даденото с посоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяване по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на ТР, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към този момент ППВС. Поради това даденото с отмененото ППВС и ТР тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на ППВС, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за период преди отмяната на тълкувателния акт, като новото ТР ще се прилага от този момент за бъдеще. С оглед на това, извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г.

поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и за тези, които са приключили преди това. Настоящият състав споделя практиката на ВКС, обективизирана в горепосочените съдебни решения.

В контекста на гореизложеното съдът приема, че процесните вземания **са погасени по давност** поради следното:

Както се посочи по-горе, въз основа на процесния изпълнителен лист от 12.07.2012 г. и за принудително събиране на вземанията по него е било образувано ИД № 20238560401447/2012 по описа на ..... с рег. № 856 на КЧСИ

След извършен съвкупен анализ на доказателствата по делото съдът установи, че в рамките на ИД № 20238560401447/2012 по описа на ..... с рег. № 856 на КЧСИ, са били предприети следните изпълнителни действия, годни да препятстват изтичането на погасителната давност: 1./ **на 27.08.2012 г.** съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение до .....“ ЕАД, **получено на 03.09.2012 г.**, с което е наложил **запор върху вземанията на длъжника** в посочената търговска банка. С молба от 12.09.2012 г. ....“ ЕАД е уведомила съдебния изпълнител, че ..... Х. има открита банкова сметка при банката; 2./ с уведомление за **наложен запор на МПС** изх. № 29599/**29.08.2012 г.** ЧСИ е уведомил СДВР – Пътна полиция за наложен от него запор върху притежавано от ..... Х. МПС, като с писмо **от 10.09.2012 г.** СДВР е уведомило ..... че на 10.09.2012 г. е бил наложен запор на притежаваното от ..... Х. МПС, на основание получено от ЧСИ уведомление, входирано в СДВР с вх. № Я47836/05.09.2012 г.; 3./ с молба вх. № 07713/**23.02.2016 г.** взыскателят е отправил искания към ЧСИ за извършване на справки в НАП с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, както и **за насрочване на опис на притежавани от длъжника движими вещи**; 4./ с молба вх. № 06900/**24.01.2017 г.** взыскателят е отправил искания към ЧСИ за **налагане на запор върху банковите сметки на длъжника и върху трудовото му възнаграждение и/или пенсия.**

От приложеното ИД се установява, че след депозиране на молба вх. № 06900/24.01.2017 г. други изпълнителни действия по него не са извършвани, вкл. искания за предприемане на такива не са били правени пред съдебния изпълнител от страна на взыскателя „.....“ ЕАД. С оглед на това, съдът намира, че след тази дата /24.01.2017 г./ и в период от 2 години след нея – до 24.01.2019 г. /а и след това, считано до датата на сезиране на СРС/, по ИД липсват изпълнителни действия, предприети от .....по искане на взыскателя или служебно извършени от него по силата на изричното възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, поради което и на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство по ИД № 20238560401447/2012 по описа на ..... с рег. № 856 на КЧСИ, се е перемирало **на 25.01.2019 г., т. е. считано от тази дата то е прекратено по силата на закона**, без значение, че съдебният изпълнител не е постановил акт за неговото прекратяване, тъй като както вече се посочи актът на ЧСИ има единствено декларативен, но не и конститутивен характер. С оглед задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, **новата петгодишна давност за вземанията по процесния изпълнителен лист е започнала да тече от датата на предприемането от страна на взыскателя на последното по време валидно изпълнително действие – т. е. от 24.01.2017 г.** При преценка изтичането на последната следва да бъде съобразено последвалото спиране на теченето на давността поради обявеното извънредно положение в Република България със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г.). Съгласно чл. 3, т. 2 от посочения закон, считано от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение, спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН. Съгласно § 13 от ПЗР на Закона за здравето (обн. в ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в Държавен вестник. Ето защо, **давностният срок в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. е спрял да тече и продължил да тече, считано от 21.05.2020 г.** Продължителността на този период на спиране на основание ЗМДВИП е 2 месеца и 8 дни. С оглед изводите на съда за настъпила перемпция по ИД № 20238560401447/2012 по описа на ..... с рег. № 856 на КЧСИ, **преди ..... г.** – датата, на която е починал длъжникът в изпълнителния процес ..... Х., настоящият съдебен състав намира, че смъртта на последния не е съставлявала основание за спиране на изпълнителното производство по чл. 432, ал. 1, т. 3 ГПК, тъй като към тази дата то е било вече прекратено по силата на закона, респ. давността е текла и през периода ..... г. - 11.07.2023 г. /датата на сезиране на СРС/. Следователно и доколкото в периода от 24.01.2017 г. до 11.07.2023 г. е изтекъл период от време повече от 5 години /вкл. при съобразяване периода на извънредно положение/, то вземанията, установени с изпълнителен лист от 12.07.2012 г. по гр. д. № 4353/2012 г. на СРС, 83 състав, са погасени по давност, което обосновава извод на съда за основателност на предявените установителни искове по чл. 439 ГПК.

По разноските

При този изход на спора право на разноси имат ишците. В случая същите претендират разноси за платена държавна такса в размер на 81,36 лева, както и присъждане на разноси в полза на процесуалния им представител по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата, които искания са основателни и следва да се уважат.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че В. И. Х., ЕГН *****, В. В. Х., ЕГН *****, и С. В. Х., ЕГН *****, с общ адрес: гр. ...., **не дължат** на „..... ЕАД, ЕИК ....., с адрес: гр. .... сумата от по 1/3 от 2 034,07 лева, или сумата от по 678,02 лева всеки от тях поотделно – главница, представляваща цена на доставена топлинна енергия през периода м.5.2010 г. до м.4.2011 г., за която срещу наследодателя им ..... Х., ЕГН *****, починал на ..... г., е издаден изпълнителен лист от 12.07.2012 г. по гр. д. № 4353/2012 по описа на СРС, 83 състав, и е образувано изпълнително дело № 1447/2012 г. по описа на ..... **поради изтекла погасителна давност.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „..... ЕАД, ЕИК ....., с адрес: гр. .... да заплати на В. И. Х., ЕГН *****, В. В. Х., ЕГН *****, и С. В. Х., ЕГН *****, с общ адрес: гр. .... сумата в размер на 81,36 лева – платена държавна такса в производството по гр. д. № 38595/2023 г. на СРС, 29 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 78, ал. 1 ГПК, „..... ЕАД, ЕИК ....., с адрес: гр. .... да заплати на адвокат В. В. Т., САК, с личен номер 1000538310, сумата в размер на 400,00, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена на В. И. Х., ЕГН *****, В. В. Х., ЕГН *****, и С. В. Х., ЕГН *****, безплатна правна помощ в производството по гр. д. № 38595/2023 г. на СРС, 29 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____